

L'HORITZÓ

ANY 1: NUM. 3

Barcelona, 17 d'agost del 1935

PREU: 20 CTS.

INICIAL

Pressupostos municipals

No deixa de tenir el seu interès la decisió presa per l'Ajuntament de Barcelona d'aprovar una nova pròrroga dels Pressupostos, després d'haver anunciat repetidament el seu propòsit de formular-ne uns de nous per al que resta de l'any. Amb aquest motiu hem pogut llegir comentaris —àdhuc de la premsa conservadora— mostrant estranyesa per la inactivitat de la corporació municipal. Indolència que sembla respondre a la tònica seguida en aquesta etapa política. No fa molt, la Generalitat prorrogava els Pressupostos vigents; ara és el Municipi el que s'acolleix a aquesta solució còmoda i poc comprometedora. Així és, que les corporacions gestores segueixen vivint avui sota el règim financer establert per les esquerres...

L'opinió barcelonina recordarà segurament els discursos dels líders de la minoria consistorial regionalista en els quals es criticava l'obra financera de les esquerres a l'Ajuntament. Incapacitat i ineptitud són les dues paraules preferides dels comentaristes de "La Veü", per a qualificar l'actuació esquerrana. La gent, però, —fins la seva gent— comença a trobar estrany que després de blasmar tant aquella obra no sàpiguen corregir-la i millorar-la, que hagin de viure administrativament del que feren les esquerres.

En la qüestió concreta de la política pressupostària, l'opinió recordarà també que la majoria esquerrana als dos mesos de prendre possessió dels seus càrrecs feia entrar en vigor un nou Pressupost ordinari, confeccionat per la Comissió de Govern, discutit amplament, i aprovat pel Ple consistorial; i que poc després, als cinc mesos d'entrar a l'Ajuntament havia aprovat un Pressupost extraordinari de Liquidació de Crèdits que ha sanejat les finances municipals. Ara, en canvi, és prorrogat el Pressupost ordinari esquerrà, i els creditors que encara no han cobrat es reuneixen per a protestar de què no es continuï i acabi l'obra que les esquerres deixaren gairebé enllestida.

A què es deu aquesta diferència constatada per tothom entre la crítica altisonant des de l'oposició i la realitat tan pobre i migrada de l'actuació de la majoria consistorial? Serà que aquella incapacitat i aquella ineptitud que tan retreuen els seus adversaris, haurien de començar aplicant-se-les ells mateixos? Serà que la manca d'ideal de la conjunció que regeix les nostres corporacions, fa que no es puguin entendre i condemna a infecunditat la seva actuació? D'ambdues coses hi ha; i encara d'una altra; el no poder complir des del Govern el que prometien des de l'oposició. Perquè ells que també han acusat tant les esquerres de demagògiques, són els que més han fet una política d'impossibles promeses. Els regionalistes prometien la supressió dels tributs sobre solars, els cedistes l'abolició dels impostos sobre els vins, i els radicals ho prometien tot... I ara, quan és l'hora de complir les promeses fetes, la realitat s'imposa i no ho fan. I la gent constata on són els complidors i on són els demagogs. Fets com el de la pròrroga del Pressupost municipal deixen veure clarament que els governants de la coalició dretista han de continuar vivint de l'obra de les esquerres, o bé perquè no tenen capacitat per a rectificari-la i millorar-la, o bé per la impossibilitat de complir les promeses que feren a aquells que encara tenen la coratjosa ingenuïtat de creure-hi.

AL LECTOR

En el nostre número passat parlàvem de les dificultats que havíem de vèncer per tal de poder sortir. Avui ens veiem obligats a tornar-hi. El lector es farà càrrec d'aquesta insistència poc grata. El contingut dels dos números que portem publicats no reflecteix, en la mesura que ens havíem proposat, ni el nostre pensament ni els nostres desitjos. Totes les temptatives que hem realitzat per tal de fixar-los —i no han estat poques— han resultat infructuoses. Fem aquest advertiment perquè la desproporció entre el que donem i el que hem de reservar és considerable. Per bé que el bon sentit del lector ajudi a extreure el veritable fons d'unes pàgines plenes de desfiguracions i d'absències forçades, aquell no resulta encara prou expressiu en relació a l'esforç realitzat. De cap manera no hauríem invitat el lector a llegir-nos si no haguéssim tingut, per endavant, la seguretat de poder-lo posar en contacte amb direccions i matèries d'un viu interès davant l'actual moment polític-social.

Només la fe que malgrat tots els obstacles podrem una hora o altra fer viables els nostres propòsits, ens inclina a perseverar.

Llegiu "L'Horitzó"

L'HORITZÓ

Política, Economia, Art, Lletres, Treball, Educació, Ciències, Necessitats del camp i de la Ciutat.

COL·LABORADORS:

Carles Pi Sunyer | Humbert Torres
Jaume Serra Hunter | Josep Puig Pujades
A. Rovira i Virgili | Pere Cavallé
Joan Puig i Ferrer

Sebastià J. Arbó, Aurora Bertrana, Xavier Benguerel, J. Camps Arboix, J. Carner Ribalta, Alexandre Deulofeu, Sebastià Gasch, Josep Granyer, Lluís Muntanya, Joan Ors, Joan Rebull.

COS DE REDACCIÓ:

Claverol | Marc Aureli Vila
Pere Grases | Ramon Xuriguera

PLANS D'ACCIO DE LES ESQUERRES

Un programa d'esquerra al dia, lliure de retòrica, però fidel als principis bàsics, ha de proclamar-se a Espanya fidel complidor del contingut íntegre de la Constitució. Amb aquesta declaració no creiem necessari que s'hagi de parlar de bell nou i amplament de Liberalisme, Democràcia, Justícia social i Autonomisme —les nostres quatre grans categories ideals— perquè estan solemnement fixades en aquella carta. Però aquests quatre principis han estat escamotejats, desfigurats i vilipendiats de dos anys ençà. Cal, doncs, restablir-los íntegrament i fer-los vigents, amb la garantia de què no podran ésser de nou escamotejats, desfigurats i vilipendiats.

El que més interessa és establir la garantia. Aquesta consisteix per nosaltres en simplificar el joc de la Democràcia, arrencant com una nosa, escrúpols i puritanismes, a fi d'usar de la Democràcia per les arrels, a través del sufragi universal, deixant d'usar-la per les branques i més encara per les fulles. En això hi entra el joc parlamentari més sobri i de treball intern més intens; en això hi entra disposar de ressorts governamentals més expeditius, per tal de defensar la Democràcia contra la cínica doctrina dels seus enemics.

La garantia màxima radica, d'altra banda, en la creació de l'Estat fort, que resol el problema de compaginar la llibertat amb l'autoritat. Per a ésser fort un Estat no té necessitat de coartar la llibertat individual o col·lectiva en allò que és fonamental. N'hi ha prou que el pes de l'autoritat es deixi sentir quan la llibertat transgredeixi la legalitat rigidament pre-establerta com a norma de disciplina social. Però l'Estat fort, té per nosaltres una altra missió, i és l'actuar d'ariet contra privilegis i oligarquies, des del pretorianisme, fins al monopolisme que ha creat l'oligarquia financera. Un Estat fort, com diria Henri de Man, no al servei de les potències del diner, sinó al servei dels poders que afermen els drets del poble.

En ordre als problemes de renovació econòmica, s'han d'ordenar aquests segons les normes de l'economia dirigida, és a dir, la regulació per l'Estat dels factors econòmics, subordinant l'interès individual al col·lectiu. L'economia dirigida no és pas que escanyi la iniciativa individual, sinó que, com en tantes altres coses, restringeix els seus possibles abusos. No és estatisme, sinó intervenció per a evitar el desori i l'anarquia en la producció de riquesa i lliurar aquesta de les tuteles creades per les fórmules capitalistes.

Són aspectes d'aquella direcció en els factors de l'economia pública. L'evolució vers la socialització del concepte de la propietat privada de la terra que no sigui fruit del treball. La nacionalització, o al menys el control estatal, de les indústries relacionades amb els serveis públics, com aigua, gas, electricitat, ferrocarrils, etc., per a fixar preus, limitar beneficis i disminuir despeses. La nacionalització de les indústries productores d'armaments i altres que manufacturen productes de primera necessitat.

Quant a les indústries del sector privat, caldrà sotmetre-les a una racionalització, a través dels Sindicats del ram, de caràcter obligatori, per tal d'unificar preus, ordenar mercats i evitar competències ruïnoses.

Les finances i la banca, podran ésser matèria de nacionalització tal com proposen els laboristes, els socialistes belgues i francesos, el "New Deal" de Lloyd George, o podrien ésser matèria de control per l'Estat tal com proposen a Anglaterra 150 tècnics de diverses tendències. No hem d'entrar en el tema perquè escapa a la nostra finalitat i competència. Direm, però, la necessitat d'acabar amb la sotmissió de l'Estat a la Banca, i pel contrari de convertir la Banca en servidora de l'Estat.

Amb l'anunci d'aquestes reformes, no cal que parlem de les millores del treball, perquè acceptades per algunes dretes fins aquelles reformes més avançades, com el control obrer en les indústries i la participació del treball en els beneficis, ja no poden diferenciar i matisar un programa de veres tendències esquerranes. Parlar d'aquestes millores en les propagandes, només ho pot justificar el fet que en aquest país encara es paguin jornals de fam i el treball sigui considerat, a través de la maleïda bíblica, com un càstig, en lloc de considerar-se com un

(Passa a la pàgina 2.)

NOTES

LA NOSTRA JOVENTUT

Sempre hem tingut el convenciment que la joventut ha d'ésser més enèrgica i més generosa que cap altra edat. D'ací els seus drets incontestables a mesclar-se en la cosa pública i a prendre iniciatives en tot afer patriòtic, polític i social. Té la força que dona el desinterès, les conviccions sinceres i la fe en la marxa de l'home envers els seus grans destins. La missió de la joventut és fer amb nosaltres i entre nosaltres la República.

La nostra joventut ha d'esperar millors temps que no pas els d'avui, però cal pensar que els ha d'esperar junt amb el Partit que la comprèn. L'ala més avançada d'un Partit és sempre la seva joventut; cal, però, que aquesta ala amb un moviment propi i essenyat sigui dirigida per un esperit. En certs moments, quan els vents bufen, és quan cal en més gran manera que les ales siguin controlades i dirigides per un mateix i únic seny directiu. El contrari és anar al més estúpid dels suïcidis.

Molts són els camps propis de la nostra joventut i on podran desenrotllar-se sense traves, però recordem que des del moment que es tracta de qüestions polítiques, els elements de les joventuts són membres d'un Partit i que els hi pertoca acatar la disciplina d'aquest partit.

La cohesió en els Partits de dreta es deu a interessos materials, a defenses d'expressions concretes. La disciplina en els Partits d'esquerra cal que es basi en uns ideals humaníssims i de justícia.

Les joventuts s'han de preparar perquè a elles pertoca dirigir en el dia de demà els destins de la terra pròpia.

Cal que la joventut mediti que no més de les forces organitzades i ajustades a l'alta direcció d'uns mateixos interessos ideològics que apleguen edats i matisos —car un Partit és una cosa d'homes i no de joves o de vells— presenten garanties de triomf.

Llegiu "L'Horitzó"

L'ENRENOU DE LA COSTA BRAVA

La beneiteria ha cercat moltes vegades l'abrigall d'expressions nobles i respectables per tal de passar, amb una certa impunitat, per damunt del bon sentit. Durant tots aquests dies, hem vist com entre una colla d'amics s'han anat passant dels uns als altres i sempre en els fulls d'un mateix diari, dos o tres noms —entre els quals n'hi ha algun d'il·lustre— per tal de batejar alguns indrets de la Costa Brava —no s'han posat d'acord encara sobre quins—.

Estem segurs que pel respecte que mereixen les existències que han servit gloriosament la terra i per no remoure cendres encara pròximes, no s'han aixecat seriosament veus atorgant consideració al propòsit. Tot plegat era un entusiasme que es passava en família i el silenci forçat d'altres motius feia resultar visible aquest entreteniment estival.

El fet, però, d'haver-hi pres part oficialment una Associació de Periodistes, posa el deure per sobre del silenci.

Una tertúlia d'amics pot fer ús dels temes que vulgui per distreure's. Pot, si vol, entrar en les formes del patrimoni col·lectiu, en els alts interessos de tots, i remenar-los i disposar-ne com si fossin seus. A cada taula de café es cagarà i arregla l'Espanya cada dia i no hi ha dret a dir res.

Un organisme amb responsabilitat com és una Associació de Periodistes, però, no pot ésser considerat com un bútxara o com un tertúlia que té "pensades". La Costa Brava no és una propietat privada de ningú i molt menys de cap colla d'amics. Està segura l'Associació de Periodistes que Catalunya hi ve bé en consentir modificacions d'una part del seu terreny que té noms que ens han arribat amb la seva pròpia fesomia?

A Catalunya hi ha homes, viles, entitats representatives. D'on han sortit les veus autoritzades proposant o recolzant un canvi de noms com s'ha atrevit a publicar l'Associació esmentada?

Si la lleugeresa d'uns quants escalfa-cervells ha pogut posar en circulació noms admirats fent-ne servir d'escut a les seves genialitats, una Associació de Periodistes no po-

